

Zoran Šteinbauer

Mojca Fo

Kdo je ukradel Lunu mamico in atija

»lilii, kako je hiter.« Štiriletni Lun se na preprogi igra z atijem in mamico. Navil je zeleni vlak, ki urno drvi proti predoru iz knjig. »Mamica, ati, odpeljal vaju bom daleč, zelo daleč, do ... v ... na Mesec, kjer starši ne hodijo v službo,« se Lun veselo zasmije, iztegne tri prstke in šteje: »Petek, sobota, nedelja.«

Fantek Lun je ves teden željno pričakoval petkovo popoldne. Zdaj je zelo srečen. Njegova sreča se imenuje vikend, konec tedna, petkovo popoldne, sobota, nedelja, ko sta mamica in ati koončno doma in se jima nikamor ne mudi. Ati ne gleda na uro, mamica ga ne priganja: »Lun, pohiti, zamudila bom službo.«

V miru se igrajo, berejo pravljice in na balone pišejo in rišejo otroške pesmice. Najlepše je, ko se Lun zjutraj neslišno prikrađe v spalnico in zleze pod toplo odejo, ki mehko diši po mami in atiju. Stisnejo se, in pomislite, še budilka je čisto tiho vse do ponedeljka, ko navsezgodaj glasno zabudilka:

»Brrrr, vstanite!«

»Brrrr, pohitite!«

Lun si zakrije ušesa in se trdno ovije mamici in atiju okoli nog:
»Mamica, ati, samo še danes ostanita doma, prosiim!«

»Lunček, saj veš, da odrasli hodimo v službo, otroci pa v vrtec in šolo. Tudi sonce se vsak dan odpravi v službo in oblaki v vrtec na nebu,« ga tolaži mamica na dvorišču vrtca.

Ko v vrtcu napoči čas za počitek, gleda Lun v svoje prstke in šteje, koliko dni ga še loči od petka.

Večino otrok domov pospremi starši, babice in dedki, Luna pa odpelje varuška Aja Kaja. Varuške skrbijo za otroke, kadar staršev ni doma. Da fantek ne bi bil žalosten, si Aja Kaja na levo lice nariše luno, na desno pa gasilca Sama, ki zna pogasiti vse skrbi.

»Iščaaščakašča, pikasikatikataka, hokusglobuspokus, regaragažaga, orkaborkazagorka,« se doma v otroški sobi pomerjata v igri, kdo si bo izmislil najdaljšo besedo. Fantek Lun mamico in atija iz ure v uro vse bolj in bolj pogreša in si želi njunega objema, zato si mora Aja Kaja hitro izmisliti nove igrice.

»Lun, bodiva pingvina,« se domisli in začne racati in se zibati. Tudi Lun poskuša, pa se pri tem zvrne na zadnjo plat. Oba prasneta v smeh in fantek je vsaj za trenutek res srečen.

»Aja Kaja, zakaj mamice in atija še ni domov?« vpraša Lun vsak večer, potem ko zapreta knjigo pravljic in jo položita spat na najvišjo polico. »Se jima je kaj zgodilo? Me nimata več rada?«

»Lunček, vsi te imamo zelo radi, najbolj pa mamica in ati. Prav zdaj mislita nate. Razkrila ti bom veliko skrivnost. Me poslušáš? Ponesi si roko na srce, tako, ja. Ali občutiš, kako tiktaka? Tik tik, tak tak ... To je tiktakanje očijeve in mamičine ljubezni v tebi. V srcu sta vedno ob tebi. V srcu ni ločitev in razdalj.«

Ne mine dan, ko ne bi Lun v postelji pred spanjem premišljeval, kaj naj naredi, da bi bila mamica in ati več doma. Vsakokrat mu pride na misel kaj novega in zanimivega. Nocoj se sprašuje, kje bi našel čarovnika. Če čarovniki živijo v pravljicah, živijo tudi med ljudmi. In ker so vsemogočni, bodo tednu z lahkoto ukradli prve štiri dneve: ponedeljek, torek, sredo in četrtek. Ko bi teden imel samo petek, soboto in nedeljo, bi se mamica in ati lahko prav vsak dan igrala z njim. To bi bil srečen.

Naslednji dan zagleda Lun v mestu policista. S piščalko v ustih v največjem križišču usmerja promet.

Deček se le za hipec obotavlja, preden se iztrga varuški iz rok, čeprav je to strogo prepovedano. Steče, kolikor ga nesejo noge, proti veliki postavi v lepi modri uniformi.

»Dober dan, gospod policist,« ga Lun pogumno pocuka za rokav.

»O, pozdravljen, fantiček,« mu odzdravi policist, »bi rad zapiskal na mojo novo piščalko?«

»Ne,« odkima Lun in se zazre v policistove oči: »Žalosten sem. Znete poiskati tatove?«

»Seveda, in to zelo hitro,« odgovori policist in se obrne k Aji Kaji: »Kdo pa ste vi?«

»Fantkova varuška. Veliko ur preživiva vsak dan skupaj, ampak še nikoli se mi ni izvil iz rok in tako brezglavo stekel.«

»Ali so ti ukradli igračo, kolo?« vpraša policist Luna.

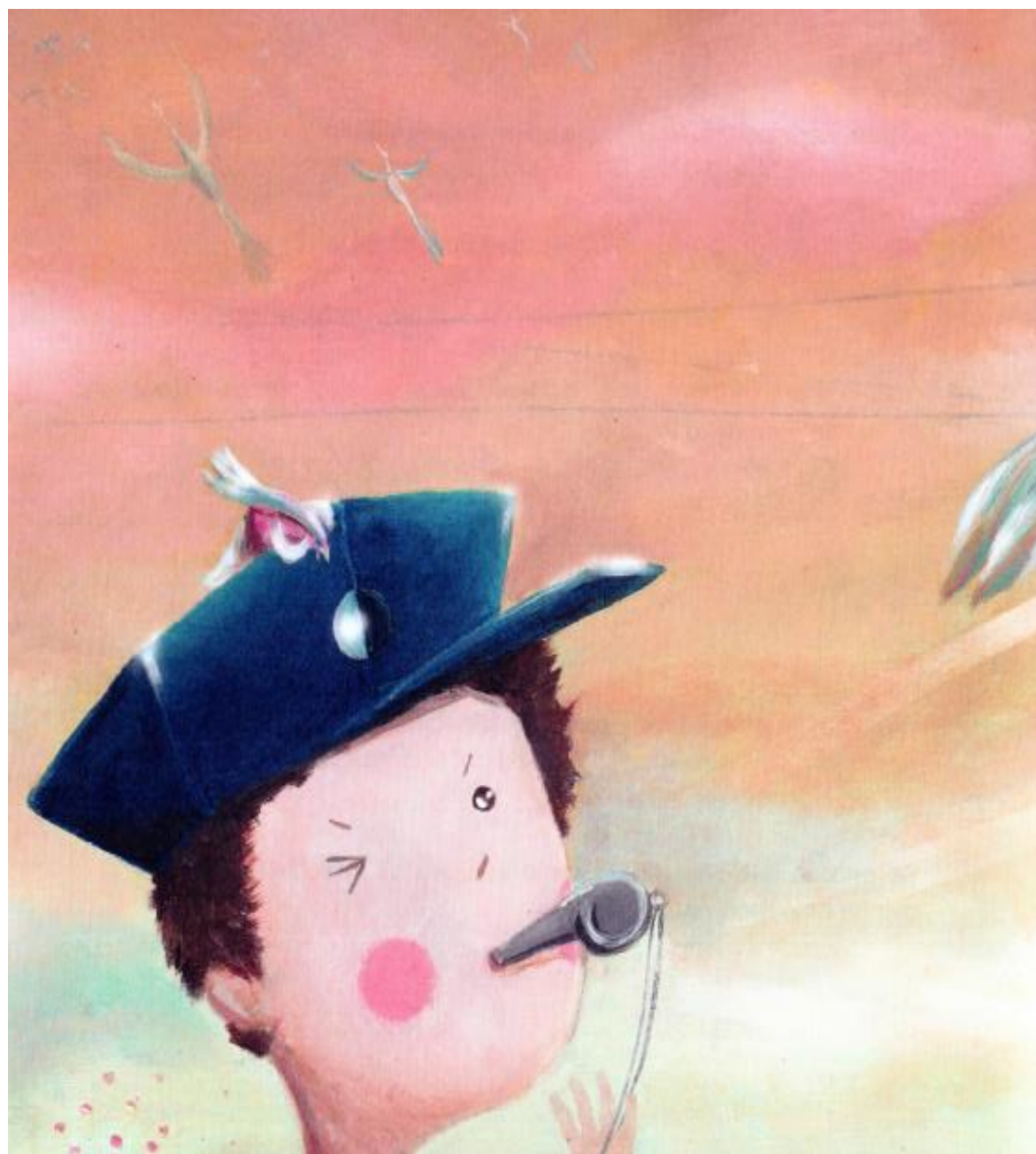
»Ne, ukradli so mi mamico in atija. Vsako jutro ju ukradejo. Zelo ju pogrešam. Rad bi, da bi se skupaj igrali in da bi me zvečer pokrila in poljubila za lahko noč, pa ju ni nikoli doma. Prosim, ujemite tatove in mi vrnite mamico in atija.«

»Kaj zdaj že starše kradejo!« je presenečen policist. »Saprašment, nemudoma bo treba ukrepati,« se trikrat podrgne po nosu in zapiska na svojo glasno piščalko.

Še preden Lun spet prime svojo varuško za roko, že pridrvi izza ovinka belo-modri policijski avto.

Ueueueueue ...

Sirena na strehi zavija tako močno, da se vse ptice v mestu skoraj v hipu vzdignejo s krošenj in električnih žic. Še hiše se od presenečenja nagnejo najprej v levo, potem pa še v desno ter naprej in nazaj.

Prvi sede v policijski avto Lun. Ker tudi avto razume, da je treba fantičku čim prej vrniti starše, pospeši in prehitava kot še nikoli poprej. Na pomoč priskoči celo veter in napne svoja ogromna lica. Zdaj začno kolesa še bolj poskakovati, ko da bi dobila velikanska krila.

»Sveta mamka pomagalka, kaj se pa tukaj dogaja?« pritečejo na cesto ljudje in pogledujejo zdaj proti nebu, kjer kroži na tisoče ptic vseh vrst in barv, zdaj spet na cesto k avtu, ki drvi kot podivjana raketa.

Avto se ustavi šele pred fantkovim domom. Hiša na koncu ulice res sameva, prazno parkirišče kot da zeha od dolgega časa. Mračni se že, ampak lučka pred vhodnimi vrati še ne sveti. Lun je govoril resnico. O mamici in atiju ni ne duha ne sluha.

»Ni ju,« se deček roteče zazre v policistov obraz. »Boste zdaj poiskali tatu in mi vrnili mamico in atija?«

»Seveda ti bom pomagal, saj sem vedno mož beseda.« Iz svoje žepne beležnice iztrga list, ga spretno popiše z velikimi črkami in brž odnese v bližnjo fotokopirnico, da ga razmnožijo. Nato prileti helikopter, policist potisne pilotu v roke ogromen šop listov in mu ukaže: »Pohiti, da nas ne prehiti noč! Zelo se mudi!« Helikopter se vzdigne in v trenutku zasuje z listi starše v mestu. Tudi Lunove. In vsi z začudenjem berejo:

STARŠI, POZOR, POZOR!

LUN VAS IŠČE, METKA JOKA, MIHEC NOČE
ZASPATI, ŠPELCA JE ŽALOSTNA, JURČEK JE
PRESTRAŠEN, KER VAS NI DOMA ... IZKLOPITE
RAČUNALNIKE, PREKINITE TELEFONSKE
POGOVORE. OTROCI VAS ČAKAJO,
ČAKAJO IN RASTEJO. ŠE PREHITRO BODO
ZRASLI IN TAKRAT VAS NE BODO VEČ
POTREBOVALI. NE BODO VAS VEČ ISKALI,
SAMI BODO ZASPALI, SAMI BODO BRALI ...

POZOR, STARŠI, **POZOR!**

POLICIST MATIJA

Švig-švag, švig-švag ... Lun očarano opazuje, kako se pisani listi spuščajo na mesto kot majhna padala in prekrivajo ulice, dvorišča, strehe in drevesa. Vse več rok jih ujame, vedno več staršev že hiti tolažit svoje otroke.

»Gospod policist, bilo je kot v risanki, vedel sem, da ste čarovnik,« ga Lun močno stisne k sebi. In že se ozira navzgor po ulici. »Juhuhu,« zavpije od navdušenja: »Glejte, to je njun avto, mamica in ati prihajata domov.«

Policist pospravi piščalko v žep, deček pa se požene proti parkiranemu avtomobilu. Srečna družina si pade v objem. »Lun, a si se ti tega spomnil?« ga ponosno vpraša ati. Tudi mamica je nadvse ganjena: »Ti si najin junak! Odslej bova domov prihajala prej. Ne bova več pozabila, da so pravljice najlepše, kadar jih otrokom bereta mamica in ati.«

»Juhejsajuhej, pridita še vidva v naš objem,« pomaha Lun nasmejani Aji Kaji in zadovoljnemu policistu Matiji.

“Vse vas imam zelo rad.”

Odrasli smo pozabili, da smo bili že v najzgodnejšem otroštvu pravi mali znanstveniki. Naokrog in naokoli smo hodili s široko odprtimi očmi in se vsemu zelo čudili. Hoteli smo razumeti, sodelovati, pomagati, spreminjati. Iskali smo zdravilo za bolno muco, zdravnika za premražene snežinke in zdravilne rožice, kadar so bili starši žalostni ali slabe volje. Tudi deček Lun iz te pravljice je zvrhano ustvarjal. Tako kot večina otrok išče rešitev, kako bi mama in ata bila več doma. Vsako jutro ju nekdo za ves dan ukrade. Vrne ju šele pozno zvečer, ko Lun že spi ...

Knjižnica

C

ŠTEINBAUER Zoran

Kdo je ukradel Lunu

067 10216

100009129

COBISS

Cena: 21 €

9 789612 901851